

Natten höll den gigantiska staden i ett dystert grepp och överallt bombarderades omgivningen av färgglada ljusfenomen från otaliga reklamskyltar. Dessa försökte överrösta den frenetiska trafiken runt omkring med allt ifrån rörliga reklampelare till kolossalt stora skärmar som projicerade rörliga bilder och ljud. Trafiken i staden bestod av tusentals svävarfordon vars rutter gick så långt ögat kunde nå och de mönster som de färdades i såg ut som bestämda geometriska formationer. Samtidigt som de nattliga aktiviteterna höll staden i ett stadigt men oroligt tillstånd regnade det kraftigt. Detta regn höll staden i ett järngrepp och planetens klimat gjorde att det regnade i stort sett hela tiden.

Planeten var en speciell himlakropp för det var hit som man sökte tillflykt till om man ville försvinna från omvärlden. Den låg i de yttre kanterna av Laam-systemet och kallades för **Bissk Junta Franekk Su Loarl**. Det långa namnet på planeten kunde inte direkt översättas utan svårigheter men på Batonn betydde det grovt världen med den eviga dagen och natten. Eftersom planetnamnet var långt och otympligt förkortades det av invånarna till Biss. Detta ställe var speciellt av den anledning att himlakroppen roterade kring sin moderstjärna med bunden rotation. En av sidorna var hela tiden blottad mot stjärnans oförlåtliga strålning som kunde nå enorma temperaturer på upp till 900 grader. Ingenting kunde överleva i det stekande helvetet utan civilisationen på planeten hade sökt tillflykt till dess nattsvarta baksida. Den största staden hette Bak och hade en befolkning på runt 600 miljoner invånare. Staden var från början en gigantisk gruvkoloni som snabbt blev till den storlek den var idag tack vare de kriminella organisationerna som styrde staden.

Plötsligt ljöd alarmer från väggklockan som diskret lyste upp mörkret i sovrummet med sin gröna färg. Brek Gondo reste sig yrvaket upp och stirrade mot fönstret. Då och då letade sig starka ljuspelare in från utsidan som målade upp spökliknande skuggfingrar längs med de karga väggarna i rummet. Det kraftiga regnet gjorde sig dystert påmind om den krassa verkligheten som hotade med sin närvaro utanför hans småskaliga och varma rum. Han rös av tanken och kände hur ångesten grep ett fast tag runt magtrakterna när han insåg att han var tvungen att lämna sin trygga och varma säng för ett fruktansvärda jobb som han var tvungen att arbeta med.

-”Jag har verkligen satt mig själv i klistret denna gången.” suckade han uppgivet.

För ett tag sen hade han hamnat i trubbel med den svarta halvmånen över en stor spelskuld och han fick ett ultimatum. Betala inom ett halvår eller dö, men eftersom Brek var utblottad kunde han inte betala något överhuvudtaget och han hade inga tillgångar alls. Han skulle i princip få sin dödsdom då ledaren för den svarta halvmånen, den ökända Ak-Diir fick en idé. Om han kunde arbeta på an av de mest utsatta affärerna på planeten i ett halvår skulle hans skuld strykas.

Brek nappade snabbt på Ak-Diirs idé och tänkte att han hade fått en lätt väg ur sin olyckliga spelskuld.

När han sedan fick reda på var det egentligen rörde sig om var det redan försent. Ak-Diir var välkänd att vara mycket sadistiskt lagd och det visade han prov på här.

Brek Gondo skulle nämligen arbeta för ett företag som den svarta halvmånen ägde som hette **D’Kass**. Den kriminella ledaren hade haft problem med att skaffa arbetare till sitt företag för ingen hade överlevt längre än ett par dagar.

Brek började att skaka och kallsvettas men han visste att det inte fanns någon utväg, och han levde ju dessutom. Brek gick motvilligt upp och gick fram till fönstret och tittade ut mot den nattliga aktiviteten som aldrig tog slut och blundade. Han hörde hur regnet smattrade våldsamt längs med den fuktiga metallväggen. Han tog ett par djupa andetag och fattade mod, det var dags nu. Hans första dag i detta arbetshelvete hade nu börjat.

Efter att han klätt på sig begav han sig ut i den långa och nergångna korridoren utanför. Brek gick fram till en av hissarna en bit bort och tryckte på en sliten panel. Medan han väntade på att hissen skulle göra entré kände han en otäck tystnad och omgivningen kändes kall och mörk. Det kändes nästan som om han var på väg till sin egen begravning. Brek stod blickstill och stirrade tomt på panelen när plötsligt hissdörrarna öppnades.

Han rycktes abrupt ur sin krassa dagdröm och gick hastigt in. Väl inne studerade han en stor datorpanel som visade byggnadens alla våningsplan. Just nu befann sig han på våningsplan 613 och han skulle ner till plan 3.

Detta var under den officiella zonen och de tio nedersta våningarna besökte man på egen risk. Brek hade under sin tid här insett faran att besöka denna delen av staden så med ett djupt och darrigt andetag tryckte han med en matt gest på datorpanelens våning 3.

Med en tid på 0.83 sekunder stängdes hissdörrarna abrupt och färdades snabbt mot sin mörka destination. Brek såg på panelen att han snabbt färdades neråt och hastigheten gjorde att det fläktade kyligt i hissutrymmet. Arbetaren blundade för att slippa se hur lång tid det var kvar innan hans destination var nådd.

Plötsligt ljöd panelen till och dörrarna öppnades abrupt, han var framme på våning 3.

Det fanns ingen belysning utanför hissentrén utan det enda han möttes av var ett kyligt mörker som långsamt verkade krypa in i det tryggt, upplysta hissutrymmet. Brek fattade mod och gick snabbt ut i den mörka korridoren. Han stod stilla precis utanför entrén som fortfarande skänkte honom lite ljus men även detta försvann hastigt när dörrarna stängdes och hissen förvann uppåt igen.

Skräckslagen och stel i kroppen gick arbetaren försiktigt fram i korridoren och letade efter någon trygg, upplyst punkt. Brek gick en lång stund och hörde hur hans fotsteg hotfullt ekade på metallgolvet.

-”M-måste se till att komma h-häriifrån nu. Tänk om någon hör när jag går här. Då kommer dom med största säkerhet att döda mig!” tänkte han skräckslaget för sig själv. Efter att ha vandrat i mörkret en stund såg han ett välkomnande ljus en bit bort och utan att tveka sprang han dit och kom fram till gångens slut. Utanför fanns det en stor och lång bro som kopplade ihop hans byggnad med de intilliggande komplexen. Han upptäckte en upplyst neonskylt intill entrén som visade en karta över området där han stod. Efter en stund såg han sin destination och han insåg att hans mål befann sig över bron som gestaltade sig framför honom. Han tvekade först att ge sig ut i det hårda regnvädret men när han vände sig om och stirrade in i dunklet kände han hur den mörka gången isande sträckte ut sin kalla skugga över honom. Snabbt småsprang han ut på bron och tittade samtidigt runt omkring sig. Han såg hur bron han gick på var en av flera hundra och när han tittade ner från bron så såg han inte marken.

-”Grasp! Jag är säkert 500 meter över marken. Det är bäst att jag inte slinter så jag ramlar ner. Om jag skulle falla ner häriifrån skulle jag inte bli mer än en blöt fläck.” intalade han rysande för sig själv.

Brek tittade även upp och överallt såg han ljuspelare och myriader olika färgspektakel som vackert avspeglade sig i den regniga natten. Han studerade även den frenetiska trafiken och förundrades över de kilometerlånga fraktskeppen som låg dockade längs med de kolossala byggnadskomplexen.

Arbetaren hade nu kommit över till andra sidan bron och efter en kort stund kom han så fram till hans ångestframkallande arbetsplats. Framsidan såg nergången och sliten ut och en stor, halvsöndrig neonskylt hängde ovanför där tecknen för D’Kass lyste i en illröd färg. Platsen han hade kommit till var en affär som sålde det mesta, allt ifrån matvaror till vapen. Etablissemangets huvuduppgift var dock inte att förse invånarna med förnödenheter, utan det var en front för att dölja D’Kass mer ljusskygga verksamheter.

Den svarta halvmånens främsta inkomstkälla bestod nämligen av slavhandel och affären fanns där för att vilseleda möjlig polisiär inverkan. Baks rykte om att vara ett paradiset för laglösa skapade lukrativa möjligheter. Baksidan med detta var att det även orsakade en olycklig uppmärksamhet och närvaro för lagens långa arm.

Breks roll i detta var att arbeta som föreståndare i affären och se till att D'Kass lagliga sida sköttes utan problem.

Han stod utanför lokalen i regnet och tittade in. En dov och gulaktig belysning låg över affären och det fanns ingen där. Med tanke på det kraftiga regnfallet som snabbt gjorde hans kläder blöta tog han mod och gjorde entré i lokalen.

Väl inne studerade han tyst omgivningen och konstaterade att D'Kass såg ut som vilken affär som helst. Intill honom fanns det ett ställ som sålde modifierade plasmagevär och en bit bort fanns det ett bord som sålde Ippaakys. Det senare var små söta, ulliga livsformer som med sina stora ögon charmade sin omgivning. Varelsena var en sann delikatess för man ansåg att om man åt en levande Ippaakys fick man deras själ och detta skulle skänka en tur i livet.

Brek gick vidare in i affären och rös av tanken när han reflekterade på var som egentligen förese gick här. Utan att lägga mer tankekraft på detta gick han och hängde av sig sin rock, ställde sig bakom kassan och loggade in i datorsystemet. Inloggningen bekräftades snabbt och Brek kände sig lite bättre till mods.

Arbetaren stod lugnt och stirrade på panelen när plötsligt entrédörrarna öppnades och ett diskret ljud från dörrsensorerna ljöd i butiken.

Han hoppade till, tittade upp och såg hur en underlig livsform långsamt gick förbi kassan.

Brek kände direkt igen rasen som livsformen tillhörde, det var en Barrokk. Livsformen som var drygt två meter hög var en mycket underlig ras. Själva kroppshyddan var bara en meter i mankhöjd fast på huvudet gick det upp en långsmal och hård spets. Spetsen hade en stor vikt i deras kultur och ju större och kraftigare spets desto högre i den sociala rangen befann dom sig. Det som tillhörde den mer underliga kategorin var att dom var extremt långsamma i allt dom gjorde. Dom kunde exempelvis stå stilla vid ett vägsjäl i flera dagar för att bestämma vilken väg som passade dom bäst.

Brek suckade tungt när han insåg att Barrokken kunde bli en mycket långvarig kund. Efter en stund hade han försvunnit in bakom en av butikshyllorna men Brek visste ändå var han befann sig, tack vare den långa huvudspetsen. Arbetaren återgick till sin tidigare syssla att stirra blint på kassans datorpanel som gav ifrån sig ett hypnotiserande surr. Efter en kort stund som kändes som en evighet kollade han upp för att kontrollera var Barrokken befann sig.

Till sin fasa såg han att det nu stack upp två spetsar som vandrade stillsamt längs med butikshyllorna.

-”Oh! Nej!! Jag glömde ju att dom förökar sig var tjugonde minut. Hoppas att de snart hittar det dom kom hit för. Annars kommer jag få en hel hord av dessa äckliga varelser i affären. Bluerg!” svor han irriterande för sig själv.

Brek försökte stilla sin irritation genom att han gick och hämtade en mopp och började rengöra golven. Arbetaren svabbade långsamt det nergångna och ljusgråa golvpanelerna samtidigt som han intressant fast diskret följde Barrokkernas aktiviteter. Han såg hur ett tydligt spår av grönt slem hade bildats där livsformen hade gått.

-”Måtte det inte hända värre saker än detta idag, snälla!” tänkte han för sig själv medan han blundade och suckade tungt.

Han fortsatte att städa bort slemspåret och efter ett tag av frenetiskt skrubbande blev han äntligen klar. Brek sträckte stolt på sig och spanade vasst efter huvudspetsarna när han plötsligt såg tre spetsar i butiken.

-”Gaarhg! Ta ett djupt andetag nu Brek och gå lungt och stadigt till kassan och ta det lugnt.” intalade han för sig själv.

Han ställde ifrån sig moppen och ställde sig bakom kassan och log falskt. Arbetaren tog upp en penna och fumlade lite med den för att få tiden att gå men han avbröts med att han plötsligt hörde tre dova dunsar där spetshuvuderna befann sig. Konfunderad gick han hastigt dit och kontrollerade vad som hade hänt och det han fick se gjorde honom inte på bättre humör. De tre Barrokkerna hade fallit ner på golvet i dvala, och de morrade diskret som visade att de sov djupt. Brek himlade kraftigt med ögonen och förbannade de irriterande livsformerna framför sig. Arbetaren kliade sig ansträngt på huvudet och suckade återigen tungt och funderade hur han skulle lösa denna besvärliga situationen. Hans tankar avbröts abrupt av att entrédörren gav ljud ifrån sig, en ny kund hade kommit in på D’Kass. Brek sträckte snabbt på sig och skyndade till kassan för möjlig assistens. Väl framme möttes han av en koloss som hade på sig en kraftig, svart rock med kragen uppvikt som med hjälp av en bred hatt totalt dolde livsformens identitet. Det enda som Brek kunde se var ett onyxsvart mörker genom kragöppningen där ansiktet eller något liknande skulle befinna sig. Giganten stod helt blickstill framför kassan och sade ingenting. En otäck tystnad skapades och Brek kunde nu känna hur hans hjärta oroligt började att slå fortare. Arbetaren kunde inte låta bli att stirra in i den farliga svartheten som var kolossens ansikte för han visste inte vad som kunde hända.

-”Ä-är det något jag k-kan hjälpa till med?” frågade Brek med en darrig röst.

Den storvuxna livsformen svarade inte utan fortsatte tyst att inspektera honom.

Brek började att kallsvettas och blev alltmer nervös när plötsligt två ondskefullt gröna ögon lyste upp inifrån kragens svarthet.

-”**Siiiiiiirr Kalasssssss Roodooldooo.**” väste livsformen.

Brek fortstod ingenting av vad kolossen sa och kände sig pinsam.

-”U-ursäkta, men jag förtstod inte riktigt vad du menade. Kan du möjligtvis Batonn, universalspråket alltså?” ursäktade han sig.

-”**Siiiiiiirrrr Kalasssssss Roodooldooo, Kah!**” Fortsatte jätten fast nu med en något högre ton.

Arbetaren skulle precis försöka att få livsformen att förstå att han inte förstod men han kom inte så långt för plötsligt tog kolossen en kraftigt grepp om Breks hals.

Med en oerhörd styrka lyftes han upp ett par meter och fördes fram till de glödande ögonen. Brek kunde inte se några ansiktsdrag, bara ett hypnotiserande sken från två starkt lysande punkter. Arbetaren försökte prata men livsformen hade ett såpass kraftigt grepp runt hans hals att han vara väste.

-”**Seeeeeee Kass Nooroo Baaas!**” skrek giganten och kastade Brek våldsamt tvärs över affären till andra sidan där de besvärliga Barrokkerna låg och vilade.

Med en våldsam kraft landade han på en av butikshyllorna och välte ner massivt med varor som gick sönder. Speciellt en hel länga med Sarukah Bas parasitschampoo föll ner så att flaskorna krossades och glassplitter blandat med myriader av små insekter spreds överallt längs med det nystädade golvet. Eftersom parasiterna var köttätande var dom livsfarliga för vissa livsformer och i den kategorin tillhörde Brek Gondo. Så med en kraftig panik reste han på sig och slängde sig upp på en av hyllorna och undvek de farliga insekterna. Arbetaren kollade på spetshuvuderna och insåg snabbt att dom var immuna mot dom men parasiternas myllriga aktiviteter väckte dom ur sin dvala och de stirrade sömnigt på Brek med sina sex ögon. Barrokkerna gick sin väg mot en annan länga när han plötsligt såg hur det nu var fyra spetshuvuden som vandrade omkring i affären.

”Raaah! Karooo! Förbannade jävla Barrokker!!” skrek han inombords.

Plötsligt reflekterade han över den hotfulle kolossen som hade gett honom en ny form av överblick över affären och strirrade hastigt bort mot kassan. Jätten hade försvunnit och han drog en suck av lättnad. Innan han begav sig till kassan kollade han noga så att inga av parasiterna fanns i närheten. Snabbt tog han ett par skutt och kom fram till sin destination på

rekordtid. Väl framme panorerade Brek kvickt på huvudet och kontrollerade att allt hade återgått till det normala. Efter en positiv verifiering av läget funderade arbetaren vad som skulle ske härnäst. Arbetaren kollade på datorpanelen och insåg att det bara hade gått två timmar och dagen var långt ifrån slut.

Än en gång rycktes Brek ur sitt nyfunna lugn genom att en panikslagen livsform slängde sig in i affären. Han sprang fram till Brek och greppade tag i hans armar.

-”Snälla!! Du måste rädda mig!!! Hör du vad jag säger! Jag ger dig vad som helst, bara du räddar mig ifrån dom!!!” skrek han skräckslaget.

Brek skulle precis säga någonting när belysningen i affären försvann och ett fruktansvärt oväsen hördes. Arbetaren stod helt stilla och stirrade ut i mörkret och lyssnade på oljudet.

Plötsligt kom belysningen tillbaka och han såg den panikslagne individen framför sig.

Han stod helt stilla framför Brek som frågade hur det stod till. Inget svar kom ifrån den skräckslagne men nu började arbetaren att märka att någonting inte stod rätt till med honom. Långsamt började en massa röda strek att materialiseras över den stillaständes kropp och Brek märkte till sin fasa hur ett av strecken snabbt bildades över halva överdelen av kundens huvudet. Han skulle precis kommentera det för honom när överdelen plötsligt lossnade och föll ner på det nystädade golvet.

Arbetaren stod och gapade skräckslaget när han hjälplöst såg på hur den panikslagne kunden föll isär samtidigt som en röd och klubbig sörja vådsamt sprutade ut längs med de röda snitten som bildade ett invecklat rutmönster över hela hans kropp.

Blod och inälvor letade sig ut överallt som skapade en osymmetrisk och trögflytande sörja längs med golvet, på kassalinjen och över hela Brek Gondo.

Han tog ett kraftigt tag med sin hand och drog den längs med hans nerdränkta ansikte. Han studerade den och såg hur rött slem rann långsamt från hans hand och skapade avlånga droppar som vägrade lossna. Med ett arg min reflekterade han nu över det nya, klubbiga läget.

-”Jag som precis hade städat! Och nu detta! Att jobba här är verkligen ett straff!!” murrade han förbannat samtidigt som han kände hur irritationen pressade undan hans tidigare rädsla.

Brek gick in i omklädningsrummet och bytte sina kläder. När han hade rengjort sig och var redo att möta affärens uppgifter med en ny uniform hörde han entrédörrens larm igen.

Arbetaren kom ut för att möta kunden när han till sin fasa insåg att det stod en stor bevingad livsform vid kassan som höll en fusionsgranat i handen.

Oh! Nej! Jag blir rånad av en Raskorint!” bekräftade han ängsligt medan han studerade varelsen.

Den var mörkröd till färgen och hade en långsmal och vältränad kropp. Huden såg härdad ut och flera grova ärr syntes som gav ledtrådar om ett hårt och utsatt liv. Dess vingar hängde graciöst längs med ryggen och såg smidiga ut. Raskorinter var ökända för sitt aggressiva beteende och var vanliga i den undre världen samtidigt som deras utseende hade gett dom smeknamnet de flygande djävlarerna. Hans svarta ögon höll Brek i ett fast grepp medan rånaren närmade sig kassan.

Han skulle precis lägga fram sina hotfulla krav till arbetaren när han plötsligt slant på den klubbiga sörjan från den otursdrabbade kunden innan och föll handfallen ner på golvet med en kraftig duns. Raskorinten skulle precis resa sig när han och Brek till sin fasa insåg att granaten hade aktiverats. Arbetaren sprang bort från kassan med all sin kraft och slängde sig ner mellan två varuhyllor längre bort. Samtidigt försökte rånaren att inaktivera bomben och när han precis kom åt den önskade knappen insåg han att han precis hade tryckt på knappen för sent. Med ett guturalt skrik disintegrerades den flygande djävulen och stora delar av den främre delen av affären i en mycket våldsam explosion. Brända kroppsdelar blandat med delar av inredningen bombarderade lokalens utrymme och Brek träffades hårt i ansiktet av en rykande

del av Raskorintens högra vinge. Till en början gick det inte att se någonting på grund av den tjocka röken som hade sitt centrum där kassan tidigare var placerad.

Han kände hur blodet rann ur näsan och han kände sig omtumlad och eländig. Efter en stund hade röken lagt sig såpass mycket att det gav någorlunda god sikt, så arbetaren ställde sig upp och gick med stapplande steg mot kassan. Väl framme möttes han av en total oreda, söndersprängda maskindelar låg överallt samtidigt som en stark lukt av bränt kött genomsyrade lokalen. Han kunde se hur förkolnade kroppsdelar låg överallt och rykte.

Brek Gondo stod stumt vid den före detta kassadisken och kände sig apatisk. Han orkade inte tänka på sakerna han hade genomlevt hittills utan satte sig bestämt ner på en bränd pall och vilade. Han tog fram ett papper och stoppade blödningsen och suckade tungt.

Efter att arbetaren hade suttit där en bra stund hade röken nästan lagt sig helt och han kunde nu se att resten av affären var ganska oskadd. Brek log av lättnad när han insåg att inte hela affären var förstörd.

Arbetaren kollade ut och såg hur regnet skapade många och invecklade vattenspår längs med fönstret och aktiviteterna från svävartrafiken var konstant frenetisk.

Plötsligt bildades en folksamling utanför affären och Brek studerade dom noggrant.

Samtidigt fick arbetaren stora ögon när han skräckslaget insåg att kolossen som han hade haft närkontakt med innan nu återigen gjorde entré och denna gången hade han två följeslagare med sig.

Dessa var mycket mindre i storlek och de såg mer ut som små barn i jämförelse med jätten..

-”Elände! Vad är det som händer nu? Detta kan omöjligtvis vara positivt.”

tänkte han ångestladdat.

De tre livsformerna ställde sig tyst framför Brek och efter en stund började en av kolossens kompanjoner att prata.

-”N’taar var här inne för en stund sedan och frågade om leveransen med slavar hade kommit. Han fick inget svar och ni valde att visa en otrevlig maner mot N’taar. Som straff skall N’taar ta dig som slav, och för att visa vördnad och tillit till N’taar skall ni frivilligt hoppa över kanten här utanför och låta dig offras för N’taar.” uppmanade han med en torr och byråkratisk röst.

Brek Gondo skulle precis protestera och påvisa att det inte var sant när jätten återigen tog ett fast grepp runt arbetarens hals.

-”Har vi en överenskommelse?” frågade den svinaktige byråkraten.

Han fick inte fram ett ord utan väste mest varpå jättens följeslagare lyckligt skrek till.

-”Han accepterar! Låt oss nu se denna livsform offra sig för N’taar!”

-”Oh, nej! Detta kommer att sluta olyckligt!” tänkte Brek hopplöst.

Samtidigt som han bars ut ut affären såg han hur det nu befann sig 13 Barrokker i affären.

Och innan han visste ordet av slängdes han med enorm kraft ut från kanten och föll nu i fritt fall ner mot Baks marknivå som befann sig flera kilometer ner.

Medan han föll kände han hur det kraftiga regnet och vindmotståndet slet i honom men han kunde inte se någon mark än.

Plötsligt började han återigen fundera på spetshuvuderna och reflekterade över dom där han föll.

-”Ah! Eftersom dom var 13 stycken så måste det menas att dom förökar sig snabbare när dom är nervösa.” insåg han samtidigt som gravitationen snart skulle se till att Brek Gondo öde var att bli en permanent del av planeten Bissk Junta Franekk Su Loarl. Världen med den eviga dagen och natten.